

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2770/2022
26.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Јовичић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Чачак – Полицијска станица у Лучанима, чији је заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате накнаде на име трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3168/21 од 02.03.2022. године, у седници одржаној 26.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3168/21 од 02.03.2022. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 103/21 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име исплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са посла исплати новчане износе са законском затезном каматом, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 107.816,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3168/21 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 01.05.2016. године до 31.03.2018. године радио код туженог у Полицијској станици Лучани, која се налази у Гучи. Ради доласка и одласка са посла путовао је на релацији ...-Гуча. Гуча и село ... налазе се на територији општине Лучани. За наведени период тужиоцу нису исплаћени трошкови превоза, нити је тужена имала уговором организован превоз запослених са било којим аутопревозником. Тужилац потражује накнаду трошкова доласка на рад и одласка са рада у висини цене месечне карте, без обзира колико је радних дана имао у сваком месецу утуженог периода. Месечна карта за наведену релацију износи 4.800,00 динара. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке од 21.09.2020. године, тужиоцу је према првој варијанти, која је рађена на основу цене аутобуске карте у једном правцу и броја дана долазака и повратка тужиоца са посла, укупно било потребно за трошкове превоза 108.500,00 динара. Према другој варијанти налаза и мишљења, која је рађена на основу цене месечне претплатне аутобуске карте од 4.800,00 динара на наведеној релацији у утуженом периоду за долазак и повратак са посла тужиоцу је био потребан износ од 110.400,00 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио му накнаду трошкова у висини која је исказана у другој варијанти налаза и мишљења судског вештака, применом одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, 189. Закона о полицији и члана 1, 2. и 3. Правилника о условима за остваривање права за накнаду трошкова.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован, из разлога што тужилац има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада сразмерно оствареној присутности на раду, али исту потражује у висини пуне цене месечне карте за сваки месец спорног периода, без обзира на број дана проведених на раду, што је супротно члану 3. став 1. тачка 3. Правилника о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада Министарства унутрашњих послова.

Такав правни став другостепеног суда Врховни касациони суд не прихвата, те се основано у ревизији указује да је због погрешне примене материјалног права и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбом чл. 118 ст. 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац бније обезбедио сопствени превоз.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/2016), који је важио у утуженом периоду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова само на територији општине или града запослења. Изузеци су прописани ст. 2. наведеног члана у случају да: 1) да је актом органа локалне самоуправе, односно града омогућен запосленима

долазак и одлазак са рада без накнаде или 2) да је запосленом организован службени превоз (бесплатан) за потребе доласка и одласка са рада.

Правилником о условима за остављање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у МУП-у („Службени гласник РС“ број 42/14, који је био у примени у спорном периоду), прописано је да се запосленом у Министарству унутрашњих послова у циљу накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, исплаћује накнада трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају, односно у висини цене појединачне превозне карте на месечном нивоу у јавном саобраћају (члан 1), да се исплата накнаде трошкова превоза врши у текућем месецу за претходни месец (члан 2), да се сматра да запослени остварује право на накнаду трошкова превоза: уколико нема обезбеђено службено возило дато на лично задужење, уколико не постоји редован превоз на рад и одлазак са рада и уколико се не налази на годишњем одмору, плаћеном или неплаћеном одсуству, службеном путу, боловању и у свим другим случајевима одсуства са рада (члан 3. став 1. тачка 1-3), да се полицијском службенику накнађују трошкови превоза уколико у складу са одлуком локалне самоуправе не остварује услугу превоза без накнаде (члан 3. став 2), као и да запосленом у Министарству који има пребивалиште/боравиште/место рада на територији која има установљен систем претплатне месечне карте за јавни градски, приградски или међуградски превоз и где тај вид превоза покрива релацију места пребивалишта/боравишта – место рада, исплаћује се новчана противвредност цене одговарајуће претплатне месечне карте, превозника по избору запосленог (члан 4) и да запосленом у Министарству који има пребивалиште/боравиште/место рада на територији која нема установљен систем претплатне месечне карте за јавни, градски, приградски или међуградски превоз, већ се превоз остварује куповином појединачних превозних карата где тај вид превоза покрива релацију места пребивалишта/боравишта-место рада, исплаћује се новчана противвредност збира цена појединачних превозних карата, превозника по избору запосленог, у принципу стварног трошка сразмерно оствареној присутности на послу, што се утврђује увидом у деловодник рада, односно другим одговарајућим евиденцијама, овереним од стране надлежног руководиоца (члан 5).

У конкретном случају није спорно право тужиоца на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, али је спорна висина истих, који се досуђују у висини стварних трошкова сразмерно оствареној присутности на раду, што се утврђује увидом у деловодник рада, односно другим евиденцијама послодавца, а све сходно наведеном члану 189. став 1. Закона о полицији и Правилнику о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у МУП-у.

Због наведеног, основани су ревизијски наводи да другостепени суд није правилно применио напред цитиране одредбе закона и правилника, јер није ценио налаз и мишљење вештака користећи овлашћење из члана 383. став 3. ЗПП и по потреби употпунио чињенично стање, на који начин би утврдио стварне трошкове превоза тужиоца сразмерно оствареној присутности на раду. Из наведених разлога, другостепена пресуда је морала бити укинута.

У поновном поступку, другостепени суд ће поступити по изнетим примедбама овог суда, након чега ће поново одлучити о тужбеном захтеву тужиоца правилном применом материјалног права.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер иста зависи од коначног исхода парнице.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић